

– Sako, nekantrauja, kada galės parveikinti naująjį šalies vadovą su pergale rinkimuose.

– Nuostabu, – patrynė rankas Pridkovas. – Jevgenijau Dmitrijevičiaus, sėskitės, kojose teisybės nėra. Viačeslavai Saveljevičiaus, gal malonėkit, kaip prašiau, kaip sakoma, viską vienoje vietoje, o mudu su Jevgenijum ir Aleksandru paklausysim ir pasikartosim. Kaip mokykloje, – Pridkovas sukikeno.

Ketvirtąjį vyrą kambaryje – Aleksandrą Panovą – galėjai palaikyti marmurine statula. Aukštas, ežiuku kirptais plieno spalvos plaukais, įkypomis akimis, išduodančiomis maišytą slavų kraują. Sėdėjo ant kėdės krašto tiesus it mieta prarijęs. Išgirdęs savo vardą nė nekrustelėjo, tik tamsios akys sekundei kryptelėjo į viršininką. Oficialiuose dokumentuose ir interneto puslapyje Aleksandras Panovas buvo vadinamas Pridkovo pavaduotoju, instituto veiklą užtikrinančios tarnybos vadovu. Tiesos grūdas čia buvo, Panovo tarnyba iš tiesų užtikrino veiklą, tik ne susijusią su instituto ataskaitomis ir monografijomis, o labiau tą, už kurią viso pasaulio baudžiamieji kodeksai numato labai griežtas bausmes.

Žarkovas spustelėjo pultelio mygtuką, šviesa kambaryje pritemo, dar vienas spragtelėjimas, ir ekrane per visą galinę kambario sieną pasirodė šalies kontūrai ir senyvo vyro portretas.

– Leiskite pradėti nuo problemos, – prakalbo artimojo užsienio specialistas, – štai ji prieš akis: Ričardas Daubaras, Lietuvos Respublikos prezidentas. Nuoširdus rusofobas, mokslus baigęs ir dirbęs Amerikoje, tad kai pindosai liepia jam šokti, jis klausia, kiek aukštai. – Juokelis buvo šimtąkart girdėtas, bet Pridkovas vis tiek garsiai nusijuokė, Agapovas šyptelėjo, o Panovas... Gal Panovas buvo kurčias? – Jo kryptis – tik į Vakarus, – tęsė mintį Žarkovas. – Esą NATO juos apgins, penktasis straipsnis ir panaši chernia. Jeigu mūsų ambasados vaikinai ir turėjo vilčių susitarti, tai po Daubaro pareiškimo, kad Rusija yra teroristinė valstybė, viltys tapo lygios nuliui.

Pridkovas palinko į priekį, įsistebeilijo į nuotrauką ekrane. Nurodymą ruošti veikti Sam Samyčius davė būtent po šito idiotiško Lietuvos prezidento pareiškimo. Ketveri metai – netrumpas laiko tarpas nuo idėjos iki starto.

– Daubaras galėjo pridaryti dar daugiau nesąmonių, bet galime pasidžiaugti, kad jų Seime ir vyriausybėje atsirado blaiviau mąstančių žmonių, nebijančių oponuoti šito rusofobo siautėjimui. – Žarkovas spaudinėjo mygtukus, Lietuvos vaizdus ekrane keitė politikų nuotraukos ir priimtų sprendimų santraukos. – Užpernykštė operacija „Trašos“, sakyčiau, buvo viena sėkmingiausių.

– Čia nuopelnai ne mūsų, o kolegų, – pabrėžė Pridkovas.

– Be abejo, – linktelėjo „artimasis užsienis“, – tačiau Daubaro neutralizuoti jiems nepavyko. Kolegos stengėsi, negali sakyti, bet Daubaro reitingai išlieka labai aukšti. Nepadėjo netgi laiškų skandalas, kurį jie kurstė visomis priemonėmis. Daubaras vis tiek yra numeris vienas.

– Nebeilgai.

– Tikrai taip. Antroji jo kadencija baigiasi, ir kitais metais Lietuvos prezidentas bus jau kitas žmogus.

Pridkovas iškėlė pirštą, pristabdydamas artimojo užsienio centro vadovą, paskui tuo pačiu pirštu bakstelėjo Agapovo pusėn.

– Jevgenijau Dmitrijevičiaus, ar išsiaiškinot su *Upravdelami*, kokią operaciją mes planuojame? Čia ne Amerika, kur šiek tiek į tinklą įlindome, ir ne Čekija, kur užteko tik per petį paplekšnoti, į stalčiuką įdėti ir šimtą gramų įpilti. Jie supranta mastą?

– Kuo puikiausiai. Kol labusiai rėkia, kad „rusai puola“, svajonių scenarijus – į NATO priešakinės valstybės vadovo kėdę tyliai ramiai atvesti mūsų žmogų.

– Scenarijus, žinoma, svajonių, – susigrąžino iniciatyvą Žarkovas, – bet didesnė problema jau yra ne Daubaras.

Ekrane pasirodė nauja nuotrauka: žavingai kreivokus dantis demonstruojantis ir pro nuleistas blakstienas į objektyvą žvelgiantis

vyras šviesiais marškiniais ir atsainiai užmestu ant nugaros sportiniu megztiniu, kurio rankovės buvo surištos po kaklu.

– Rokas Oginskis. Diplomatas, valgo iš Europos šaukštelio, tarsi nepriklausomas, bet nutekėjęs į partinę giminę, dabar renkasi balus opozicijoje. Amžius tinka, išsilavinimas tinka, ideali briuselinė medžiaga prezidentui. Mūsų ambasados vaikinių šaltiniai sako, kad Oginskis, nors ir viešai nepaskelbė, bet apsisprendė kandidatuoti į prezidentus, – Žarkovas įsipylė iš grafino vandens ir trimis gurkšniais išgėrė. – O čia kitas... – Oginskį ekrane pakeitė rūsčiai į priekį žvelgiantis vyras buldogo veidu. Akis rėmino masyvūs raginiai akiniai, po nosimi žėlė vešlūs žili ūsai. Seno kirpimo kostiumas ir raudonas kaklaraištis instituto vadovams priminė senus gerus laikus, o bendras paveikslas nekėlė abejonių, kurioje komandoje žaidžia nuotraukos herojus – Kazimieras Liaudis.

– Liaudis? – pasitikslino Pridkovas. – Mano lietuvių kalba, aišku, neideali, bet ar lietuviškai tai nereiškia *narod*?

– Tikrai taip, įdomi pavardė, – pritarė artimojo užsienio specialistas, – bet dar įdomesnė pati asmenybė. Buvęs komunistas, CK instruktorius, vėliau kailį išvertusių socialdemokratiškos partijos narys, o dabar atsiskyrė nuo socdemų dėl jų nepakankamo kairumo ir įkūrė savo judėjimą. Jis – prieš ES, prieš NATO, prieš sankcijas, jei galėtų, viską nacionalizuotų ir išdalytų darbininkams ir valstiečiams.

Instituto direktorius susiraukė.

– Marginalas? – jis niekada nemėgo aistringas kalbas rėžiančių ir pasaulį seną išardyti žadančių revoliucionierių. Šiais laikais revoliucijas reikia daryti užsidarius garso nepraleidžiančiuose kabinetuose ir prie kompiuterių, o ne užsilipus ant šarvuočio. Pridkovas pats nelabai gaudėsi „tuose kompiuteriuose ir soctinkluose“, bet, puikiai suvokdamas jų galią, pasirūpino, kad instituto požemiuose dirbtų geriausi specialistai.

– Nesakyčiau, – Žarkovas tarsi nuspėjo viršininko klausimą ir iššovė paruoštą atsakymą: – Populistas Liaudis kalba tai, kas

patinka liaudžiai. – Visi, išskyrus Panovą, sukikeno iš kalambūro. – Palaikymo reitingas, tiesa, neaukštas, bet palengva kyla.

– Galima lipdyti lietuvišką Lemaną, patirties jau turim, – įsiterpė Agapovas, prisiminęs Prahoje praleistą laiką.

Pridkovas liko neįtikintas.

– Lietuva – ne Čekija. Jie įsimylėję savo Europą ir NATO kaip blusos šunį. Pamenat, kai amerikosa tankus per Europą varė? Čekijoje žmonės protestuodami į gatves išėjo, o lietuviai gėles mėtė. Nežinau, ar raudonskruosčio senų laikų komunisto variantas čia praeis. Dar kitų yra?

– Yra premjeras su Seimo pirmininku, tie prilaiko Daubarą ir svarsto, kuo jį pakeisti, yra keli iš jų buvusio Sąjūdžio, kuriems akys atsivėrė, reitinguose šmėžuoja pora nepriklausomų, su kuriais galėtume rasti kontaktą. Bet čia kol kas antraeilis klausimas. Pagrindinė bėda yra Oginskis. Jeigu Daubaras paskelbs, o greičiausiai paskelbs, jį savo įpėdiniu, reitingai pašoks tiek, kad Oginskis gali laimėti pirmajame ture. Pasikartos Daubaros variantas.

Buvęs žvalgybos viršininkas pakilo nuo sofos, susidėjęs rankas už nugaros priėjo arčiau ekrano, kuriame vėl sustingo besišypsantis Oginskis.

– Aleksandrai Nikolajevičiau, tu šiandien beveik neužiščiau pi, – pajuokavo. – Ką galvoji?

Statula kėdėje atgijo. Tiksliau, šiek tiek krustelėjo pasukdama galvą.

– Protiv loma net prijoma, esli net drugovo loma*, – išbūbnijo. – Jeigu gerbiami analitikai Oginskį laiko pagrindine grėsme, mes ją neutralizuosime.

– *Upravdelami* akcentavo, kad veikdami NATO valstybėje turime išvengti antro Solsberio, – pasakė Agapovas.

---

* Prieš laužtuvą tu bejėgis, jei laužtuvo neturi. (Rus., sovietinių laikų posakis.)

Tamsios akys nukrypo į buvusį kultūros, o gal prekybos atašė Prahoje.

– Solsberį užtaisė kvailiai mėgėjai, o mes esame profesionalai, – lėtai, nutęsdamas kiekvieną žodį, paprieštaravo Panovas. – Veiksmų planas bus paruoštas per dvi savaites. Biudžetas – pagal schemą „kad tik būtų sėkmė“?

Pridkovas linktelėjo. Tokia sėkmė jo institutą caro akyse iškelty į stratosferą.

– Ruoškit planą, mielasis. O jūs, Jevgenijau Dmitrijevičiau, ruoškites į Vilnių. Ambasada informuota, rotacijai pasirengta.

– Aš irgi dirbsiu iš Vilniaus, – ūmai pasakė Panovas, žiūrėdamas tiesiai į Pridkovą ir ignoruodamas nervingą Agapovo krūptelėjimą. – Turiu senų ryšių, savus žmones pažadinsiu. Iš arčiau geriau matyti.

– Kad tik būtų sėkmė, Aleksandrai Nikolajevičiau?

– Kad tik būtų sėkmė.